

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Contra eos qui dicunt Demosthenem ab Aristotele præcepta Eloquentiæ
didicisse. Capvt VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

λῆς, quæ erat prima dignitas, recusavit. Aufonius de Rhetore factus est Consul à Gratiano, haud immemore Præceptoris discipulo. Bis consulatum gessit Herodes Sophista, tâtasque opes contraxit, ut stadia, & theatra suis sumptibus populo ædificaret.

Urbes, & Prouincia Euparius in Proæresio.

Sexto, Vibes, & Prouincia: Nam cum Proæresio præcarij muneris petendi copiam fecisset Constans Imperator, postulauit insulas non paucas numero, nec exiguas, tributarias, & vectigales Athenarum Ciuitati in pendendo frumento. Donauit istas Imperator, & Primariam dignitatem adiecit, ut præfectus castrorum vocaretur.

Philostratus in Diogeno.

Septimo, quod ingentis honoris fuit, & solis penè Caesaribus, Imperijque consortibus concessum, ipsi Rhetores ad consensum Imperatorij vehiculi sunt admissi. Nam de Diogene memorat Philostratus, τραϊανὸς γέν αυτοκράτωρ ἀναθέμενος αὐτὸν ἐπὶ τῶν ῥήμας ἐς τὴν χροστὴν ἀμαζανέφης οἱ βασιλεῖς τὰς ἐκ τῶν πολέμων κτηνὰς, ἐλεγε δαμαεπτασφρόμενος ἐπὶ τῶν Δίωνα. πῶ μὲν λέγει οὐκ εἶσα, φιλοῦ δέ σε ὡς ἐμαυτὸν. Sane Traianus Imperator Romæ illum in aureum currum assumens, in quo Imperatores confectis bellis triumphorum pompas ducere solent, sapissimè ad Dionem conuersus, quidnam aiebat, dicas nescio. Te verò non minus, quàm me ipsum diligo. Hi sunt, & alij innumeri eloquentiæ triumphique, quos nihil opus est diffusius recensere.

Contra eos qui dicunt Demosthenem ab Aristotele præcepta Eloquentiæ didicisse.

CAPVT VIII.

Vindicanda est Rhetoricæ antiquitas, à calumniâ, qua nonnulli Philosophos ante Oratores claruisse, ipsumque Demosthenem Aristotelis præceptis institutum, ad tantum eloquentiæ decus effloruisse constanter asseuerant: Hoc ipsum iam suis iactarum temporibus disertissime confutat Dionysius Halicarnassæus, & firmissimæ rationes euincunt. Si quidem Demosthenes annum vigesimum quintum agens, rem publicam capessere, & conciones habere cœpit: Aristoteles verò iisdem temporibus cum Platone vixit, vsque ad annos septem & triginta, neque scholæ rector, neque vilius sectæ peculiaris auctor, nec libros

Rhetoricos, nisi longo post tempore, elucubrauit. Nam Platone mortuo abiit ad Heriam Atarnei tyrannum, ac triennium cum eo moratus. Eubulo Prætoræ Mitylenas secessit, inde sub Psychodochi prætura ad Philippum venit, apud quem in instituendo Alexandro octo annos exegit: post Philippi obitum, Euaneto Prætoræ, profectus Athenas, duodecim annos in Lycæo scholas habuit, quo tempore testatur se iam natu grandiozem, editis ante præstantissimis operibus artes Rhetoricas, quibus adiutum aiunt Demosthenem, cõposuisse. At verò Demosthenes, etiã cum adhuc sub præceptore esset Aristoteles, Callistrato Prætoræ, anno ætatis, ut dixi, vigesimo quinto, primã causam egit cõtra Andronionem. Successit ea, quæ est de innumitatibus venustissimè scripta: hanc excepit cõcio de clasibus, quã Timocratea sequuta est. Exinde contra Philippum Regem in athenam descendit: mox Rhodiensẽ, & tres Olynthiacas, & Medianã confecit. Hunc orbem exegerat, cum nulla Aristotelis de eloquentia scripta litera extaret: nã quod post Olynthiacum bellum Rhetoricas artes scripserit Aristoteles, indicat his verbis, vbi agit de tropis: τῶν μεταφωρῶν τετραγών αὐτῶν εὐδοκίμοισι μάλιστ' αἰχρὲ ἀναλογίαν, ὡς περιλήψῃ τῶν πρῶτα τῶν ἀπολομένων ἐν τῶν πολέμων ὁ δὲ τῶν ἡφανίσθῃ καὶ τῶν πόλεως ἑσπερ ἔτις τὸ ἐαρεῖα τῶν ἐλευτῶν ἐξέλοι, ἀεπτίνης περὶ λαχρὲ: αἰμονίω οὐκ ἔσῃ περιδῆν τῶν ἐμάδα ἰτερόφθαλμον γενομένην. Καὶ Κηφισόδοτος αὐτῶν ἀξὸν ἡ χάρις εὐθυνας εἶναι τῶν περὶ τὸν ὀλυθιακὸν πόλεμον ἡ γὰρ ἀκτε φάσκων εἰς πνῆμα τῶν δῆμον ἀγαγόντα τὰς εὐθυνας περὶ ἀδα δ' ἰδόναι. Cum quatuor, inquit, translationum genera sint, ea maximè probantur, quæ proportione constant: sicut Pericles dixit, ἀδολεσcentiam, quæ in bello perierat, ita sublatam esse ex urbe: ut si quis ver ex anno tolleret, & Leptines de Lacedæmonis, non esse committendum, ut Lusca fiat Gracia, & Cephisodothius, cum Chares rationem reddere Olynthiaci belli studeret, indignatus dixit, illum, qui populum in furnum duxisset, rationes referre conari. At dicet aliquis orationem de Corona cæterarum Reginam, post lectas Aristotelis artes Rhetoricas scripsit Demosthenes, ut quam habuit octo annis post Philippi obitum: sed is præclarè, ipsius Aristotelis testimonio refelletur, qui in Icois vtitur testimonij sex oratione περὶ τῶν ἀνθ, quam:

πρὸς Ἀγνώστους dicitur nominat. Ex ijs luce ipsa clarius est, perfectionem eloquentiæ, quæ in Demosthenæ excitatus viguit, ex Aristotelis præceptis haustam non fuisse. Nolim tamen hic asserere, non esse vtilem perfectis oratoribus Philosophiam; quinimò, nutrix est eloquentiæ sapientia, & summam affert in dicendo perspicuitatem, vim, copiam, maiestatem: verum, licet disertis Oratores, qui ante Philosophos, procul dubio emerferunt, à Philosophis postea fuerint adiuti, non ideo præstantior est Philosophia Oratoria facultas, cuius munus est, reconditas opes sapientiæ proferre in lucem, & flore orationis vestire, sine quo ornatum neglectæ in tenebris, & squalore semper iacuisent. Core quidem acuiuntur gladij, sed non ideo eos gladijs præstantior; A Philosophis institui possunt Oratores, non ideo sunt Philosophis inferiores.

Huius imago existit apud Puluum Prasinum in nummate. Vnde Illustrum imaginis 125. Pythi sui Pischei meminit Pausan. in Corinthiacis.

Cicer. in Bruto. Hermogen. in p. d. Longin. in p. d. Demet. Phalar. de Elacur. Aelian de var. hist. 13 cap. 22. et in p. d. v. v. v. v. Plin. l. 7. c. 5. Id. l. 7. cap. 29.

Illustrum Oratorum Elogia.

R T H E V S.

CAPVT IX.

Hic primus in templo Musarum fertur Rhetoricam docuisse, & posteris librum de arte dicendi conscriptum reliquisse.

H O M E R V S.

CAPVT X.

Orator plenioris Eloquentiæ si quis rectè repetat, est ab Homero, nempe hic Orator, & planè orator à Marco Tullio, ab Hermogene Rhetorum præstantissimus, à cæteris vno omnium consensu magister Eloquentiæ agnoscitur. Sapiebat profectò Galator ille pictor quisquis fuit, qui Homerum quamquam haud satis verecunda specie, prudenti tamen, & arguta depinxit, quippe vomentem expressit, non eleulenta credo vinum redolentia, sed aurea flumina, circumstantes verò poetas, ea quæ ipse euomisset, summo studio colligentes vellem oratores addidisset, quando & ex eodem fonte hauriunt ab eo qui fons ingeniorum à Plinio nominatur, qui & de eorundem præstantia disserens addit ingeniorum gloriæ, quis possit agere delectum, per tot disciplinarum genera, & tantam rerum operumque varietatem, nisi fortè Homero vate Græco nullum felicius extritis conuenit, siue operis fortuna, siue materia æstimetur, Ex quo diser-

tè, vt cætera Dionysius Longinus Homerum modo Soli Orienti, modo Oceano comparat, & rectè, vt enim Sol fons lucis, Oceanus ortus puteorum, & aquarum omnium patens: Sic Homerus omnis doctrinæ, addo cum Iustiano Imperatore, omnis virtutis pater. Atque vt Solis radijs vestiuntur, calore animantur, Oceani venis resperguntur & aluntur omnia: sic ex diuinis Homeri carminibus, lumen, Spiritum, alimentum, nec tære, & ambrosia suauis literæ paterunt. Accedit quod vt in sole Oriente, & Occidente gratissimi colores ad oculorum miraculum cernuntur: In Oceano tot rerum opulentia, tot littorum decor, tot insularum amœnitas delectationem conciliat; sic in Homeri Poësi tot margaritæ, tot lumina, tot faces, tam varia, tam recondita, tam prompta rerum omnium copia, decus, volupras sine fatierate delectet. Quanquam non est publici saporis Poëta, nec eos capere potest, qui Græcarum literarum imperiti eundem Latine legunt, aut pueriles amplificationes sententiarum ponderi, & eloquentiæ grauitati præferunt. Quos nihil mirum est de Homero pro sui ingenij modulo sentire, longe aliter ille Antipater Sidonius qui non modo Poëtam, sed Oratorem; non oratorem tantum, sed Suadæ medullam, nec Suadæ medullam modo, sed Suadæ ipsam mundi, & magnum os nuncupat *τὴν Μερόων πειθὴν τὸ μέγα στόμα*, ex quo ad eius statuam æream Apis, in ore vatis mellificans cernitur, in Græcorum carminum florilegio. Procedat igitur fauillis auspicijs, in albis quadrigis Homerus Rhetorum pater, & longam sub se Oratorum vatunquæ seriem prospicere.

Solon.

CAPVT XI.

An te Solonis ætatem de nullo vt diserto, memoriæ proditum est (inquit Tullius in Bruto) hic igitur Homero succedat, vir sine dubio magnus, cuius eloquentia, quasi veteris illius Myronis spirans manus horroni simul est, & Religioni.

Apparet in eo ingenium acre, velox, excelsum, quod eloquentiæ grauioris sedes est mens sincera, & victor animus; contra quem hoc sedes grandæ calamitates possunt, quod aduersus solem de ingenij nebule. His subsidijs paratur non fucata, & potentiorum libidini seruiliter ancillans; sed recti.

Dion. Long. in p. d. Homeri cum Sole, & Oceano comparatio. Synesius in p. d. Homeros in p. d. Antipater Sidonius in p. d. Antholegia.